

Arrest

nr. 262 303 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juni 2021 tot intrekking van verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERGHE, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2021 wordt beslist tot intrekking van het verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: Z. (..) Voorna(a)m(en): R. (..)

Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Oujda
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf "

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht na indiening van een bijlage 19terdd. 05.04.2019 in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot, S. C. (...) (RRN: xxxxxxxxxxxx), van Belgische nationaliteit. In toepassing van artikel 52 van het KB is betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart op 25.10.2019. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand van het District Hoboken dd 03.01.2020.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Oujda (Marokko) op 19.07.2018. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Antwerpen op 31.12.2019, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoboken op 03.01.2020 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

De administratie sluit zich aan bij de analyse van het Parket van Antwerpen waarin het na uitvoerig onderzoek concludeert dat het in Marokko afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap te stichten, maar er integendeel enkel op gericht is aan betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Immers bepaalt artikel 146 B.W. "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde". In zoverre het vreemde rechte niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut - zoals hier het geval is - maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek Internationaal Privaatrecht).

Verder wordt er door het parket terecht op gewezen dat betrokkenen, door in het buitenland te huwen en dat dan nog via een volmacht, tot doel hebben gehad de wet te ontduiken door de controle van de Ambtenaar van de Burgerlijke stand op de voorwaarden zoals gesteld in art. 146bis B W onmogelijk te maken. Die controle had immers wel plaatsgevonden indien betrokkenen in België het verzoek hadden geuit om te huwen.

Hoewel de voorgelegde akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd op 13.01.2020 een onderzoek overgemaakt aan de Stad Antwerpen. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 24.01.2020. Betrokkene heeft tot op heden geen stukken aangebracht. Zij heeft dus uit eigen beweging nagelaten elementen aan te reiken om zodoende haar persoonlijke situatie op een nuttige wijze te duiden. De administratie ziet zich dus noodgedwongen verplicht om de humanitaire situatie van betrokkene te onderzoeken aan de hand van de in het administratief dossier beschikbare stukken.

Wat de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van betrokkene betreft dient vooreerst te worden vastgesteld dat er geen sprake is van een huwelijksrelatie met haar vermeende echtgenoot, gezien het huwelijk van betrokkene niet erkend wordt. Betrokkene en mijnheer S. (..) wonen weliswaar officieel nog steeds op hetzelfde adres, op zich bewijst dit uiteraard niet dat zij een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden. Zo blijkt onder meer uit het door het parket gevoerde onderzoek naar de motieven van het huwelijk dat mijnheer S. (..) een relatie zou hebben met een andere dame dan betrokkene, in die mate zelfs dat mijnheer op 10.06.2019 religieus met die andere dame zou gehuwd zijn. De dame verklaarde ook een seksuele relatie met mijnheer S. (..) te hebben. Daarnaast wijzen de verhoren van de getuigen erop dat zowel betrokkene als haar "echtgenoot" verklaard zouden hebben dat eens het verblijfsrecht zou zijn bekomen, zij "zou vertrekken" (zie onderzoek parket). Gezien wat voorafgaat, kan bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene nauwe gezinsbanden onderhoudt met mijnheer S. (..). De vaststellingen van het parket zijn nog steeds actueel, gezien nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene of mijnheer S. (..) ooit hebben betwist dat het niet erkennen van hun huwelijk onterecht zou zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene en/of de referentiepersoon via de rechtbank hun huwelijk alsnog hebben proberen erkend te krijgen. Noch werd er bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nav onze brief van 13.01.2020 enig bewijs voorgelegd om de elementen van het negatief advies van het Parket te weerleggen te weerleggen. Er werd tot op heden geen enkel bewijs voorgelegd van een gemeenschappelijk huwelijks- of gezinsleven die betrokkene en de referentiepersoon, ondanks het niet erkennen van hun huwelijk, zouden hebben. Alles wijst er bijgevolg op dat het Parket, het in 2019 met dat negatieve advies, bij het juiste eind had en dat advies dus niet achterhaald is. Het huwelijk was enkel gericht op het verblijfsrecht van betrokkene, ZIJ had haar verblijfsvergunning bekomen, dus was er geen interesse meer om de erkenning van het huwelijk te bekomen. Kortom, wat betreft het gezinsleven van betrokkene dient te worden vastgesteld dat er niet van een beschermenswaardig gezinsleven kan gesproken worden. Er is geen wettelijke band met de referentiepersoon, de feitelijke band kan evenmin worden vastgesteld, daartoe werden geen bewijzen voorgelegd. Betrokkene is ook nog gezamenlijk gevestigd met haar dochter. Wat haar dochter betreft, ook voor haar heeft mevrouw het niet nodig geacht bewijsstukken voor te leggen, dit had uiteraard onderdeel kunnen uitmaken van ev. humanitaire elementen. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene kunnen we er enkel maar toe besluiten dat zij zelf de aanwezigheid van haar dochter in België niet als een humanitaire belemmering ziet voor het nemen van deze beslissing. Gezien de dochter intussen volwassen is, wordt zij alsnog zelf aangeschreven om haar humanitaire omstandigheden in overweging te kunnen nemen. Op zich hoeft het verblijf van betrokkene uiteraard niet gekoppeld te worden aan dat van haar intussen volwassen dochter. Niets sluit uit dat de volwassen dochter haar verblijf verder zet in België voor zover zij dit zou wensen en daartoe voldoende humanitaire redenen kan aanreiken. Betrokkene en haar dochter kunnen er natuurlijk evengoed voor kiezen van elders samen een nieuwe toekomst uit te bouwen, gezien het verblijfsrecht van mevrouw heden wordt beëindigd. Op zich is dat de vrije keuze van mevrouw en de volwassen dochter en kunnen zij hun gezinsleven, naar gelang deze keuze, anders inrichten.

Wat betreft de familiale banden van betrokkene met haar stiefkinderen, beschikt de administratie niet over enige indicaties waaruit zou blijken dat betrokkene nauwe banden met de kinderen onderhoudt buiten het feit dat ze op hetzelfde adres woonachtig is.

Wat de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk betreft zij verklaart op haar inlichtingenbulletin op 27.08.2013 in België te zijn toegekomen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene pas sedert 05.04.2019 - datum waarop zij een bijlage 19ter indiende - legaal in het Rijk verblijft. Er dient dus te worden vastgesteld dat betrokken maar liefst bijna 6 jaar illegaal in het Rijk heeft verbleven. Gezien er geen rechten kunnen geput worden uit een periode van illegaal verblijf, kan met die periode van illegaal verblijf geen rekening worden gehouden bij het nemen van huidige beslissing. Bijgevolg beperkt de periode van legaal verblijf van betrokkene zich tot een tijdsduur van iets meer dan twee jaar, wat zeker gezien haar leeftijd (48 jaar) een zeer korte periode is. Betrokkene heeft dus minstens 40 jaar in haar

land van herkomst verbleven tegenover slechts 2 jaar legaal in België. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat de duur van het legaal verblijf van betrokkene geen beletsel vormt voor de huidige beslissing.

Wat tot slot de familiale en sociale of culturele banden met het land van herkomst betreft. Bij gebrek medewerking van betrokkene moet opnieuw worden opgemerkt dat we het moeten doen met de documenten die zich in het administratief dossier bevinden om dit te kunnen inschatten. Uit het gehoor van 2019 nav de erkenning van dat huwelijk, blijkt alvast dat mevrouw haar ouders en ook nog één broer en twee zussen in Marokko wonen. Het verloofsfeest van mevrouw ging ook door bij haar ouders en mevrouw liet ook haar huwelijk afsluiten in Marokko, ze machtigde haar vader om daartoe in haar plaats te tekenen. Het is dan ook redelijk te stellen dat mevrouw nog een grote verbondenheid voelt met Marokko, haar familie, vrienden en kennissen aldaar. Gezien ze er het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht mag worden aangenomen dat ze nog voldoende kennis heeft van de taal of talen van haar land van origine, alsook nog voldoende voeling heeft met de lokale gebruiken, mentaliteit en cultuur om er zich op korte tijd terug thuis te voelen en te kunnen integreren.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen lijkt ons het intrekken van het verblijfsrecht, gezien de huwelijksakte niet werd erkend en er dus geen wettelijke basis meer is voor haar verblijf, relevant en niet inhumain.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient te worden gesupprimeerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel: schending van art. 8 EVRM, het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en een schending van artikel 74/13 en artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

➔ Niet-reglementair document tot intrekking verblijf

Verzoekster werd op de hoogte gesteld van de intrekking van haar verblijf door de kennisgeving van een niet-reglementair document vermits dit geen bij wet vastgesteld document en het ook hoofding draagt en door de DVZ cf. het administratief dossier aangeduid wordt als zijnde een ‘bijlage x’. In het vreemdelingenbesluit is geen dergelijke bijlage opgenomen die de DVZ toelaat over te gaan tot de intrekking van een verblijf.

->Het niet-erkennen van de buitenlandse huwelijksakte

De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

“In toepassing van artikel 52 van het KB is betrokkene in het bezit gesteld van een Fz kaart op 25.10.2019”

(...)

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Antwerpen op 31.12.2019, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoboken op 03.01.2020 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. “

Voor de erkenning van buitenlandse huwelijksaktes geldt het algemeen erkenningsregime van het Wetboek IPR dat van toepassing is op de erkenning van alle buitenlandse authentieke aktes (artikel 27 Wetboek IPR).

Artikel 27, §1 van het Wetboek IPR stelt: “Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Op basis hiervan zijn alle administratieve overheden in België op gelijke voet bevoegd om kennis te nemen van buitenlandse aktes en te oordelen over de erkenning ervan.

Bij een aanvraag gezinshereniging op basis van een buitenlands huwelijk beoordeelt DVZ de geldigheid van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte.

Een ander gevolg van de plano erkenning van buitenlandse aktes is dat de ene administratieve overheid niet gebonden is door een eventueel eerder genomen beslissing door een andere administratie.

Op 20 september 2019 erkende de Dienst Vreemdelingenzaken de huwelijksakte die verzoekster en haar echtgenoot hadden voorgebracht in deze procedure aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken op dat moment instructies overmaakte aan de Stad Antwerpen tot het afleveren van een F-kaart aan verzoekster, (stuk 4) Nu, bijna 1 jaar en 9 maanden later komt de Dienst Vreemdelingenzaken op voormelde beslissing terug en dit op 18 juni 2021 dooreen beslissing intrekking van verblijf te nemen (stuk 1) gebaseerd op de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke stand tot weigering erkenning van de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster en haar echtgenoot genomen op 3 januari 2021, m.n. anderhalf jaar geleden!

Men kan bezwaarlijk voorhouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken redelijk en zorgvuldig te werk gegaan is.

De DVZ baseert de intrekking van de F-kaart op een navolgende beoordeling van de huwelijksakte door een andere overheid. Echter, zo blijkt uit eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) het volgende cf. RvV 206.607 van 6 juli 2018:

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan zich niet beroepen op de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte door de ambtenaar van burgerlijke stand om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging van de buitenlandse partner in te trekken. In arrest nr. 206.607 van 6 juli 2018 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat het kennelijk onredelijk is dat DVZ overgaat tot intrekking van het verblijfsrecht terwijl DVZ zelf eerder de huwelijksakte erkende zonder het oordeel van de rechtbank van eerste aanleg inzake het schijnhuwelijk af te wachten.

Zie ook RvV 209.281 van 13 september 2018:

De verweerder kan zich dan ook niet beperken tot de loutere verwijzing naar de weigering van inschrijving door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Hij is immers in de uitoefening van zijn eigen bevoegdheid geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, terwijl deze beslissing ook enkel de rechtsgevolgen kan sorteren die erin worden gepreciseerd (met name het niet in- of overschrijven van de huwelijksakte). De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan op zich ook geenszins verblijfsrechtelijke gevolgen sorteren voor de verzoeker, aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand geen bevoegdheid heeft inzake de toegang tot het grondgebied en het verblijf van vreemdelingen. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan bijgevolg op geen enkele wijze afbreuk doen, noch aan de eerdere de plano erkenning van de huwelijksakte door de verweerder, noch aan de verblijfsrechtelijke gevolgen die de verweerder er binnen zijn eigen bevoegdheidsdomein aan heeft verbonden.

Het is bijgevolg onaanvaardbaar dat de DVZ zich, na het afleveren van een F-kaart, baseert op de latere weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot het niet erkennen van het buitenlands huwelijk, om het reeds toegekende verblijfsrecht aan verzoekster in te trekken en dit zelfs anderhalf jaar later volgend op beslissing waarvan verweerder meent dat deze de grondslag is van haar beslissing.

De beoordeling gemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geen gezag van gewijsde ten aanzien van de verwerende partij. Enkel de beslissing die genomen zou worden door de rechtbank van eerste aanleg heeft gezag van gewijsde en zou dan ook door de verwerende partij moeten gevolgd worden .

Vermits een van de gevolgen van de de plano erkenning van buitenlandse aktes is dat de ene administratieve overheid niet gebonden is door een eventueel eerder genomen beslissing door een andere administratie kan de DVZ zich, na de door haar diensten toekenning van de F-kaart op basis van een huwelijk, niet beroepen op een latere, andersluidende beoordeling van de buitenlandse huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand, om terug te komen op zijn eerdere de plano beoordeling van diezelfde huwelijksakte.

De bestreden beslissing is wat betreft de a posteriori herbeoordeling van de buitenlandse huwelijksakte gebrekkelijk gemotiveerd.

➔ *Bedoeling om de wet te ontduiken:*

De bestreden beslissing stelt:

“Verder wordt er door het parket terecht op gewezen dat betrokkenen, door in het buitenland te huwen en dat dan nog via een volmacht, tot doel hebben gehad de wet te ontduiken door de controle van de Ambtenaar van de Burgerlijke stand op de voorwaarden zoals gesteld in art. 146bis B. W. onmogelijk te maken. Die controle had immers wel plaatsgevonden indien betrokkenen in België het verzoek hadden geuit om te huwen”.

Verzoekster had helemaal niet de bedoeling om te wet te ontduiken want de controle waarvan sprake gebeurt evengoed na het afsluiten van het huwelijk in het buitenland zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het onderzoek van het Parket.

➔ Onderzoek situatie

De bestreden beslissing vermeldt als volgt:

“Om overeenkomstig art. 74/20. §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd op 13.01.2020 een onderzoek overgemaakt aan de Stad Antwerpen. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 24.01.2020. Betrokkene heeft tot op heden geen stukken aangebracht. Zij heeft dus uit eigen beweging nagelaten elementen aan te reiken om zodoende haar persoonlijke situatie op een nuttige wijze te duiden. De administratie ziet zich dus noodgedwongen verplicht om de humanitaire situatie van betrokkene te onderzoeken aan de hand van de in het administratief dossier beschikbare stukken. ”

Op 24 januari 2020 ontving verzoekster een brief met mededeling dat ze het voorwerp uitmaakt van de intrekking van het verblijfsrecht verkregen in kader van de procedure gezinshereniging.

Verweerder vroeg om alle documenten die nuttig zijn voor uw dossier over te maken zonder opsomming van welke nuttige stukken. Eveneens verwees verweerder niet naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot niet erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Verzoekster had vervolgens er het raden naar waarop verweerder doelde.

Vervolgens bleef het anderhalf jaar stil aan zijde van verweerder en plots gaat verweerder dan over tot intrekking van verblijf van verzoekster anderhalf jaar later zonder een nieuw en recent onderzoek te voeren naar het familieleven van verzoekster en haar echtgenoot. Uit het rijksregister bleek namelijk zeer duidelijk dat verzoekster en haar dochter samenwonen met haar echtgenoot en diens kinderen, doch vond verweerder het niet nodig om bijkomend en recent onderzoek te voeren.

Van een overheid mag men verwachten dat deze zorgvuldiger te werk gaat.

➔ Het ontbreken van een toetsing aan art. 8 EVRM

Art. 8 EVRM stelt het volgende:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Hoewel de ambtenaar van de burgerlijke stand ontkent dat er sprake zou zijn van een rechtsgeldig huwelijk kan niet ontkend worden dat verzoekster en haar partner, de heer C. S. (..) een duurzame relatie hebben van reeds minstens driejaar.

Verzoekster woont samen met haar dochter, de jonge vrouw L. N. (..) samen met haar echtgenoot de heer S. C. (..) en diens kinderen. Samen vormen ze een samengesteld gezin, (stuk 11-12)

In het begin hadden de kinderen van de heer S. C. (..) het moeilijk met verzoekster omdat hun vader snel hertrouwd was na het overlijden van diens echtgenote. Maar naarmate de tijd vorderde hebben de kinderen de nieuwe relatie van hun vader aanvaard en vormen zij een hecht gezin.

Verzoekster verwijst naar de verklaringen van de stiefkinderen naar aanleiding van het onderzoek van het parket in december 2019. (stuk 6-10)

Uit de verklaringen van de stiefkinderen blijkt de goede band die ze hebben met verzoekster, hun stiefmoeder en dat ze het emotioneel moeilijk hadden na het overleden van hun moeder aan borstkanker in april 2018.

Verweerder heeft met de relatie tot de stiefkinderen en kinderen van mevrouw in België geen rekening gehouden.

Nochtans blijkt uit het rijksregister waarnaar verweerder zelf verwijst zeer duidelijk dat verzoekster samenwoont met haar dochter en de kinderen van haar echtgenoot.

Op het huwelijksfeest van de zoon van haar echtgenoot werd ze volledig me opgenomen in het gebeuren zoals ook de moeder van de zoon zou doen indien ze nog zou leven.

Verzoekster staat mee op alle foto's. Verzoekster werd volledig opgenomen en aanvaard door het gezin van haar echtgenoot, (stuk 6)

Ondanks verweerder een ingrijpende beslissing neemt ten aanzien van verzoekster, vindt verweerder het niet nodig om recente gegevens na te gaan en zich te baseren op gegevens van anderhalf jaar geleden.

Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Tot slot, luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

Hoewel de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk van verzoekster te erkennen staat vast dat zij minstens een duurzame relatie heeft met haar partner, de heer C. S. (..).

Zoals hiervoor gemeld heeft verweerder geen rekening gehouden met de relatie van verzoekster o.a. met haar stiefkinderen, waarvan nog 1 minderjarig is, m.n. S. F. (..) die eerst hun moeder verloren hebben aan kanker en nu ook hun stiefmoeder dreigen te verliezen ten gevolge van de beslissing van verweerder.

Besluit

De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf (naamloze bijlage) van 18 juni 2021, via aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan verzoekster gedateerd op 22 juni 2021, bij Bpost aangeboden op 23 juni 2021 schuldig aan schending van art. 8 EVRM, het recht op eerbiediging van privé-, familie- en van artikel 74/13 en van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Bijgevolg is dit middel ernstig.”

2.2. Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit het middel blijkt ook duidelijk dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet, in functie waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2.

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verder bepaalt artikel 74/20, §4 van de vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.”

Ook uit de voorbereidende werken bij de wet van 4 mei 2016 die ondermeer artikel 74/20 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, blijkt dat een intrekking van een verblijfsrecht kan voor diegene die zich schuldig heeft gemaakt aan bedrog:

“Om te voorkomen dat een buitenlandse onderdaan te kwader trouw voordeel haalt uit listige kunstgrepen waardoor hij een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de wet van 15 december 1980, bepaalt artikel 74/20 dat elk recht of elke machtiging dat door fraude (7.1.) is verkregen ten allen tijde kan worden ingetrokken (7.2.). [...]

Na de intrekking van het verblijf van een buitenlandse onderdaan krachtens artikel 74/20, moeten de gevolgen worden opgevangen indien zijn verblijf voor zijn familieleden het recht op gezinshereniging heeft geopend (7.4.).

[...]

7.2. Intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling:

De intrekking is “la décision par laquelle une autorité supprime rétroactivement un acte qu’elle a pris, de sorte que celui-ci est censé n’avoir jamais existé; il a donc le même effet qu’une annulation” (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 425; zie ook A. DELBLOND, Abrogation et retrait de l’acte administratif unilatéral, Manuels Larcier, www.madroadm.larcier.com, 19/12/2014).

*In principe is de individuele rechtshandeling die een recht doet ontstaan onaantastbaar. Sommige uitzonderingen zijn echter toegelaten, zoals de intrekking van de onregelmatige en vernietigbare rechtshandeling of de intrekking van de onregelmatige rechtshandeling die door bedrog is verkregen, wat de toepassing is van het beginsel *fraus omnia corrumpit* (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, 2011, p. 426).*

De door bedrog verkregen onregelmatige handeling kan alleen dan te allen tijde worden ingetrokken, wanneer de begunstigde van de rechtshandeling zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplchtig aan is (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 429).

De eerste paragraaf van artikel 74/20 verwijst naar het gebruik van fraude of onwettige middelen door de aanvrager. Indien immers de intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling slechts mogelijk is wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan die bedrieglijke gedragingen, wordt onder begunstigde van de handeling verstaan de verblijfsgerechtigde vreemdeling, maar ook elke andere bij de zaak betrokken persoon, zoals de werkgever die, in de toekomst, de mogelijkheid zou hebben een arbeidskaart en het verblijf aan te vragen voor een potentiële buitenlandse werknemer.

[...]

(Parl. St. Kamer 2015 -16, nr. 54, 1696/001, MvT, 9-12).

en: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).”*

(Parl. St. Kamer, 2015-16, nr. 54, 1696/001, p.10).

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat het document waarin de bestreden beslissing is opgenomen niet voorzien is in het vreemdelingenbesluit wijst de Raad erop dat niet betwist kan worden dat de verwerende partij conform artikel 74/20 van de vreemdelingenwet vermag de machtiging of toelating tot verblijf van een vreemdeling in te trekken in geval de vreemdeling *“valse of misleidende informatie of*

valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf". Bijgevolg is er wel degelijk een wettelijke basis tot het treffen van de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in en verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage voorzien in het vreemdelingenbesluit. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. Verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij de bevoegdheid heeft om na te gaan of het huwelijk al dan niet een schijnhuwelijk betrof. Zij meent echter dat door de toekenning van het verblijfsrecht het huwelijk erkend werd door de verwerende partij en dat de verwerende partij zich niet meer kan steunen op een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

2.8. Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet laat toe het verblijf in te trekken wanneer voor het verkrijgen van de machtiging of toelating tot verblijf valse of misleidende informatie werd bijgebracht of andere onwettige middelen die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het huwelijk op 3 januari 2020 niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand wegens de vaststelling van schijnhuwelijk na onderzoek door het parket. Het motief van het schijnhuwelijk kan in redelijkheid worden beschouwd als het verstrekken van valse of misleidende informatie in de zin van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Het feit dat de verwerende partij reeds eerder een F-kaart toekende aan verzoekende partij op basis van haar huwelijk, verhindert niet dat de verwerende partij alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt dat de intenties van het huwelijk, dat een schijnhuwelijk blijkt te zijn pas effectief duidelijk werden na de toekenning van het verblijfsrecht. Artikel 27 van het WIPR heeft betrekking op de de plano erkenning van een voorgelegde buitenlandse akte, maar doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de verwerende partij op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet wanneer naderhand blijkt dat de voorgelegde huwelijksakte werd verkregen op grond van frauduleuze verklaringen. De Dienst Vreemdelingenzaken kon aldus terecht verwijzen naar de niet erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand naar aanleiding van een onderzoek wegens een vermoeden van schijnhuwelijk. De verzoekende partij stelt tevergeefs dat de verwerende partij op haar eerdere beslissing niet kon terugkomen (cfr. RvS, nr. 13.216 (c) van 11 maart 2019).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleefte aan deze rechtspraak.

Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat het bestuur onredelijk lang gewacht heeft met het treffen van de bestreden beslissing. Zo blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 3 januari 2020 beslist heeft het huwelijk niet te erkennen. Op 13 januari 2020 heeft de verwerende partij dan bij schrijven aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 januari 2020 laten weten dat zij overweegt haar verblijf in te trekken op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet en wordt verzoekende partij gevraagd alle nuttige documenten over te maken binnen een termijn van vijftien dagen. Verzoekende partij heeft nagelaten enig document over te maken. De verwerende partij diende aldus op basis van de elementen uit het administratief dossier na te gaan of er elementen zijn waarmee rekening moet gehouden worden. Dat dit enige tijd in beslag neemt is geenszins onlogisch gelet op de hoeveelheid dossiers die de Dienst Vreemdelingenzaken te verwerken heeft en de grondigheid en zorgvuldigheid die verwacht mag worden bij het treffen van een dergelijke maatregel. Daarenboven ziet de Raad ook niet in welk belang verzoekende partij heeft bij haar kritiek dat het nog anderhalf jaar geduurd heeft vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen daar zij in tussentijd van haar verblijf verder heeft kunnen genieten en dit haar aldus geen nadeel heeft berokkend. Bovendien voorziet artikel 74/20 van de vreemdelingenwet niet in een termijn waarbinnen de beslissing moet worden getroffen en stelt artikel 74/20, §4 van de vreemdelingenwet trouwens dat *"De minister of zijn gemachtigde (..) te allen tijde specifieke controles (kan) uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen"*.

2.9. Waar verzoekende partij stelt dat zij helemaal niet de bedoeling had de wet te ontduiken blijkt evenwel uit het onderzoek van het parket dat zij in deze stelling niet kan gevolgd worden. Zo wordt in het negatief advies van het parket van 31 december 2019 uitdrukkelijk vastgesteld:

"Uit de informatie vanwege uw diensten, uit het onderzoek door de politie en uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk:

-Precaire verblijfssituatie van meneer/verblijfsvoordeel voor mevrouw: mevrouw diende op 05/04/2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in haar hoedanigheid van echtgenoot/partner van meneer en bewam een attest van immatriculatie geldig tot 05/10/2019. Thans is ze in het bezit van een F-kaart. De Dienst Vreemdelingenzaken stelde het verblijfsrecht van mevrouw te kunnen intrekken indien hoger vermeld huwelijk niet zou worden erkend (en dus ook niet zou worden geregistreerd in het rijksregister) gelet er dan geen wettelijke basis is voor haar verblijfsrecht.

De erkenning van hoger vermeld huwelijk van betrokkenen levert dus alsnog een verblijfsvoordeel op voor mevrouw en biedt mevrouw uitzicht op het verwerven van permanent verblijf in België.

-Snelle gang van zaken + bemiddeling: meneer heeft reeds twee huwelijken achter de rug. Zijn eerste huwelijk werd afgesloten te Marokko op 22/05/1991 en ontbonden op 27/10/1992. Uit dit huwelijk werd 1 kind geboren. Op 23/07/1993 huwde hij opnieuw te Marokko met zijn echtgenote, die verblijf in België bewam op basis van dit huwelijk, overleed op 01/04/2018. Uit dit huwelijk werden 5 kinderen geboren. In juni 2018 leerden betrokkenen mekaar kennen via een vriend van meneer. Meneer was op zoek naar een vrouw om voor hem en zijn kinderen te zorgen en er werd onmiddellijk over huwen gesproken. Op 19/07/2018 huwden betrokken te Marokko, beiden bij volmacht (ondanks meneer ten tijde van het huwelijk wel degelijk in Marokko verbleef.)

-Reeds eerder verblijf verschaft: meneer heeft zijn vorige echtgenote verblijf verschaft op basis van het huwelijk. Men is dus op de hoogte van het verblijfsvoordeel gekoppeld aan het huwelijk.

-Leeftijdsverschil: meneer is 15 jaar ouder dan mevrouw.

-Tegenstrijdigheden en onwetendheden: naast de tegenstrijdigheden en onwetendheden die naar voren kwam uit de interviews afgenomen door uw diensten, bleken ook uit de politieverhoren ondermeer volgende tegenstrijdigheden en onwetendheden:

°Meneer is onzeker over de huwelijksdatum.

°Meneer verklaart dat hij niets weet over het verleden van mevrouw.

°Meneer verklaart dat mevrouw werk aan het zoeken is in de schoonmaaksector maar dat hij denkt dat ze eigenlijk niet goed weet waar ze naartoe moet om werk te vinden, terwijl mevrouw verklaart dat ze actief op zoek is naar werk. Meneer voegt er evenwel aan toe dat hij geen tijd heeft om haar te helpen, dat dat iets is dat ze zelf moet doen en dat hij al werk genoeg heeft.

°Mevrouw kent de juiste data niet waarop meneer vertrok naar en terugkwam van Marokko in verband met hun huwelijk.

°Meneer verklaart dat hij geen bruidsschat betaald heeft aan mevrouw; volgens mevrouw werd een bruidsschat van 1000 euro betaald.

°Betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van hun eerste seksuele contact.

-Meldingen schijnhuwelijk + geluidsfragmenten: uw diensten ontvingen 2 meldingen, onafhankelijk van mekaar, dat hoger vermeld huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn. De politie onderzocht deze meldingen verder en verhoorde de betrokken personen.

°Mevr. Z.W. (..) is de vrouw van de broer van mevrouw. Ze verklaarde aan de politie er zeker van te zijn dat betrokkenen gehuwd zijn om mevrouw aan papieren te helpen. Ze voegde eraan toe dat ze immers helemaal niet getrouwd zijn volgens de gebruikelijke culturele tradities, dat er geen feest en geen foto's waren en dat zelfs mevrouw haar broer van niets wist. Volgens mevr. Z. (..) moest alles snel gebeuren om mogelijk te maken dat de dochter van mevrouw nog beroep zou kunnen doen op gezinshereniging.

°Ook H.A.N. (..) legde een verklaring af bij de politie. Zij verklaarde meneer te hebben leren kennen via een datingsite, moslima.com, eind februari-begin maart 2019. Niet lang daarna zouden ze telefoonnummers uitgewisseld hebben en mekaar verschillende keren ontmoet hebben. Ze voegde eraan toe dat meneer haar verteld had over mevrouw, dat hij met haar samenwoonde, dat zij daar alleen voor de papieren was en dat hij geen relatie met haar had. Mevr. H.A. (..) zou ook een keer met mevrouw gesproken hebben, die haar zou bevestigd hebben dat ze er alleen was om haar papieren in België in orde te brengen en dat ze nadien, na een jaar, zou vertrekken. Mevr. H.A. (..) herkende mevrouw op een foto die de politie van haar toonde. Op 10/06/2019 huwde mevr. H.A. (..) religieus met meneer in Brussel. Ze overhandigde aan de politie een bewijs van overschrijving van 500 euro d.d. 18/06/2019, als bruidsschat. Mevr. H.A. (..) bevestigde aan de politie dat ze een seksuele relatie had met meneer. Hij zou haar wel pas over mevrouw verteld hebben na hun religieuze huwelijk en aan haar hebben toegegeven dat hij 6000 euro ontvangen heeft voor het afsluiten van het huwelijk met mevr. Z. (..). Mevr. H.A. (..) overhandigde aan de politie twee audiofragmenten die werden vertaald en uitgeschreven in het pv. In deze fragmenten zegt meneer dat hij niet van plan is om bij mevr. Z. (..) te blijven.

Over zijn relatie met mevr. H.A. (..) verklaarde meneer aan de politie dat hij aanvankelijk tijdens het interview afgenomen door uw diensten niet wist over wie het ging omdat hij haar kent als "N.(..)" en hij haar familienaam niet kent. Hij voegde eraan toe dat hij een islamitische akte moest ondertekenen om seks te mogen hebben met mevr. H.A. (..). Op de vaststelling van de politie dat meneer dus een relatie heeft gehad met deze vrouw tijdens zijn huwelijk met mevr. Z. (..), reageerde meneer heel onduidelijk. Hij stelde zich niet meer te herinneren in welke periode hij seks gehad heeft met mevr. H.A. (..). Hij verklaarde tevens naar mevr. H.A. (..) te hebben gestuurd dat hij niet samen zou slapen met mevr. Z. (..) omdat mevr. H.A. (..) hem onder druk gezet zou hebben en zodat mevr. H.A. (..) hem met rust zou laten..

Mevrouw op haar beurt houdt zich van de domme en legt erg vage verklaringen af tegenover de politie, gevraagd naar de relatie van meneer met mevr. H.A. (..). Ze verklaarde niet te weten of meneer op datingsites zou zitten. Nochtans voegde mevr. H.A. (..) screenshots van het profiel van meneer aan het pv van de politie.

-Overlappende relaties: meneer heeft tijdens zijn relatie met mevrouw tevens een relatie (met religieus huwelijk) met mevrouw H.A. (..) gehad.

-Huwelijk als formaliteit: er werd geen bruidsschat betaald (volgens meneer) en geen verlovingsfeest of huwelijksfeest gegeven. Tijdens het interview en aan de politie verklaarde meneer misschien een klein feest te willen doen met de familie in Marokko. Mevrouw verklaarde in het interview geen feest te willen doen doch tegenover de politie verklaarde ze dan weer wel van plan te zijn een feest te organiseren in Marokko voor de familie.

Het lijkt er sterk op dat het huwelijk door betrokkenen, minstens door mevrouw, beschouwd wordt als een formaliteit om mevrouw aan legaal verblijf in België te helpen.

-Huwelijk bij volmacht: betrokkenen huwden te Marokko, beiden bij volmacht. Mevrouw gaf toe aan de politie dat de reden van de volmacht erin lag dat ze illegaal was en niet terug naar Marokko kon. Het gebruik van de volmacht was dus enkel ingegeven door de wil om illegaal in België te kunnen blijven en de vrees om, indien mevrouw naar Marokko zou reizen, zij later niet zou kunnen terugkeren, rekening houdend met de onwettigheid van haar verblijf.

Het is bovendien opmerkelijk dat meneer, hoewel aanwezig in Marokko ten tijde van het huwelijk, eveneens een volmacht gaf en niet de moeite nam aanwezig te zijn bij het huwelijk. Betrokkenen leggen bovendien verschillende tegenstrijdige verklaringen af over de reden van de volmacht van meneer.

-Wetsontduiking: er is sprake van wetsontduiking. Immers, door zich te beroepen op hoger vermeld Marokkaans huwelijk (en niet in België te willen huwen), probeerden betrokkenen de preventieve controle die de ambtenaar van de burgerlijke stand ingevolge art. 146bis en art. 167 B.W. kan uitoefenen, te omzeilen.

-Bewijzen: betrokkenen voegen aan het pv van de politie een lijst van telefoongesprekken evenals een aantal ongedateerde foto's. Dit alles is geenszins voldoende om de duurzaamheid van hun relatie te staven.

(..)

Uit het voorgaande blijkt dat het in Marokko afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

(..)"

In navolging van voormeld geciteerd negatief advies, beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand op 3 januari 2020 het huwelijk niet te erkennen omdat het niet gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar op het bekomen van een verblijfsvergunning.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing sluit de verwerende partij zich aan bij de bevindingen van het parket en besluit: "Hoewel de voorgelegde akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten."

De verwerende partij kwam niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling dat uit onderzoek blijkt dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet de intentie had de wet te ontduiken. Immers kunnen er terecht bedenkingen geplaatst worden bij het gegeven dat zij en haar echtgenoot ervoor opteerden om via volmacht in Marokko te huwen terwijl ze ook een aanvraag om te huwen in België

hadden kunnen doen. In dat geval echter zou hun huwelijksintentie eventueel aan een controle door de ambtenaar van de burgerlijke stand onderworpen worden met het risico dat de enige ware huwelijksintentie, met name het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door verzoekende partij, vastgesteld zou worden en het huwelijk sowieso geen doorgang zou gevonden hebben. Dat ontliep verzoekende partij door het huwelijk in het buitenland te laten plaatsvinden zodat er terecht gesproken wordt van wetsontduiking. Dat nadien alsnog controle kan gedaan worden van het afgesloten huwelijk, hetgeen in casu ook gebeurd is, doet aan voorgaande niets af.

2.10. Zoals voorts blijkt uit het administratief dossier heeft de verwerende partij verzoekende partij bij schrijven van 13 januari 2020, haar ter kennis gebracht op 24 januari 2020, op de hoogte gebracht van het volgende:

“Betreft: hoorrecht

Geachte mevrouw Z. (..),

In toepassing van artikel 74/20 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen maakt u het voorwerp uit van de intrekking van het verblijfsrecht verkregen in het kader van de procedure gezinshereniging.

Teneinde uw dossier te vervolledigen, vragen wij u ons alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken binnen een termijn van 15 dagen te rekenen vanaf de datum van betekening van deze brief. De documenten kunnen per mail (gh.verblijf40@ibz.fgov.be), per fax 02 274 66 28, per post, of via de gemeente worden verstuurd. /

Elementen die in het kader van artikel 74/20, § 2 in overweging moeten worden genomen:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Het staat u vrij om alle documenten die nuttig zijn betreffende deze elementen over te maken.

(..)”

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar stelling dat het voor haar niet duidelijk was op welke documenten de verwerende partij doelde. Zo verwees de verwerende partij uitdrukkelijk naar artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet, citeerde zij deze bepaling ook en wees erop dat het de verzoekende partij vrij staat alle documenten die nuttig zijn betreffende deze elementen over te maken. Het is aldus duidelijk dat het gaat om de gezinsbanden die de verzoekende partij heeft, de duur van haar verblijf in België en de gezinsbanden, culturele of sociale banden met het herkomstland.

Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden in haar betoog niet te kunnen begrijpen waarop voormeld schrijven precies betrekking had. Zo informeert de verwerende partij de verzoekende partij dat zij in toepassing van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet het voorwerp uitmaakt van een intrekking van haar verblijfsrecht en dat – wanneer dergelijke beslissing overwogen wordt – de verwerende partij moet rekening houden met een aantal elementen waarvan zij de verzoekende partij de kans geeft deze elementen aan te brengen binnen een termijn van vijftien dagen. Het loutere gegeven dat de verwerende partij niet expliciet verwijst naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand doet geen afbreuk aan de duidelijkheid van het schrijven van de verwerende partij en diens intentie. Bovendien kan verzoekende partij ook niet stellen onwetend te zijn geweest over het onderzoek dat door het parket en de ambtenaar van de burgerlijke stand naar haar huwelijk werd gevoerd nu zijzelf daarin betrokken werd en haar tevens de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand ter kennis werd gebracht.

De Raad wijst erop dat wanneer de vreemdeling op de hoogte wordt gesteld van het voornemen van de overheid om een bepaalde beslissing te nemen inzake diens verblijfsrecht en dat deze vreemdeling gevraagd wordt alle nuttige documenten die van invloed kunnen zijn op deze beslissing over te maken, waarbij tevens gespecificeerd wordt over welke elementen het gaat, het in het kader van een wederkerige zorgvuldigheidsplicht toekomt aan de vreemdeling om alle door hem nuttig geachte documenten over te maken aan de overheid. In casu is het duidelijk dat de verzoekende partij hieraan niet tegemoet is gekomen.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat het onderzoek dat de verwerende partij gevoerd heeft op grond van de door haar gekende gegevens, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij betoogt wel dat de bestreden beslissing pas anderhalf jaar werd genomen en dat zij en haar dochter nog steeds samenwonen met haar echtgenoot en diens kinderen, maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij dit gegeven ook niet betwist. Immers stelt de verwerende partij: *“Wat de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van betrokkene betreft dient vooreerst te worden vastgesteld dat er geen sprake is van een huwelijksrelatie met haar vermeende echtgenoot, gezien het huwelijk van betrokkene niet erkend wordt. Betrokkene en mijnheer S. (...) wonen weliswaar officieel nog steeds op hetzelfde adres, op zich bewijst dit uiteraard niet dat zij een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden. Zo blijkt onder meer uit het door het parket gevoerde onderzoek naar de motieven van het huwelijk dat mijnheer S. (...) een relatie zou hebben met een andere dame dan betrokkene, in die mate zelfs dat mijnheer op 10.06.2019 religieus met die andere dame zou gehuwd zijn. De dame verklaarde ook een seksuele relatie met mijnheer S. (...) te hebben. Daarnaast wijzen de verhoren van de getuigen erop dat zowel betrokkene als haar “echtgenoot” verklaard zouden hebben dat eens het verblijfsrecht zou zijn bekomen, zij “zou vertrekken” (zie onderzoek parket). Gezien wat voorafgaat, kan bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene nauwe gezinsbanden onderhoudt met mijnheer S. (...). De vaststellingen van het parket zijn nog steeds actueel, gezien nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene of mijnheer S. (...) ooit hebben betwist dat het niet erkennen van hun huwelijk onterecht zou zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene en/of de referentiepersoon via de rechtbank hun huwelijk alsnog hebben proberen erkend te krijgen. Noch werd er bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nav onze brief van 13.01.2020 enig bewijs voorgelegd om de elementen van het negatief advies van het Parket te weerleggen te weerleggen. Er werd tot op heden geen enkel bewijs voorgelegd van een gemeenschappelijk huwelijks- of gezinsleven die betrokkene en de referentiepersoon, ondanks het niet erkennen van hun huwelijk, zouden hebben. Alles wijst er bijgevolg op dat het Parket, het in 2019 met dat negatieve advies, bij het juiste eind had en dat advies dus niet achterhaald is. Het huwelijk was enkel gericht op het verblijfsrecht van betrokkene, ZIJ had haar verblijfsvergunning bekomen, dus was er geen interesse meer om de erkenning van het huwelijk te bekomen. Kortom, wat betreft het gezinsleven van betrokkene dient te worden vastgesteld dat er niet van een beschermenswaardig gezinsleven kan gesproken worden. Er is geen wettelijke band met de referentiepersoon, de feitelijke band kan evenmin worden vastgesteld, daartoe werden geen bewijzen voorgelegd. Betrokkene is ook nog gezamenlijk gevestigd met haar dochter. Wat haar dochter betreft, ook voor haar heeft mevrouw het niet nodig geacht bewijsstukken voor te leggen, dit had uiteraard onderdeel kunnen uitmaken van ev. humanitaire elementen. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene kunnen we er enkel maar toe besluiten dat zij zelf de aanwezigheid van haar dochter in België niet als een humanitaire belemmering ziet voor het nemen van deze beslissing. Gezien de dochter intussen volwassen is, wordt zij alsnog zelf aangeschreven om haar humanitaire omstandigheden in overweging te kunnen nemen. Op zich hoeft het verblijf van betrokkene uiteraard niet gekoppeld te worden aan dat van haar intussen volwassen dochter. Niets sluit uit dat de volwassen dochter haar verblijf verder zet in België voor zover zij dit zou wensen en daartoe voldoende humanitaire redenen kan aanreiken. Betrokkene en haar dochter kunnen er natuurlijk evengoed voor kiezen van elders samen een nieuwe toekomst uit te bouwen, gezien het verblijfsrecht van mevrouw heden wordt beëindigd. Op zich is dat de vrije keuze van mevrouw en de volwassen dochter en kunnen zij hun gezinsleven, naar gelang deze keuze, anders inrichten.*

Wat betreft de familiale banden van betrokkene met haar stiefkinderen, beschikt de administratie niet over enige indicaties waaruit zou blijken dat betrokkene nauwe banden met de kinderen onderhoudt buiten het feit dat ze op hetzelfde adres woonachtig is.” (eigen onderlijning).

2.11. Zoals uit voorgaande blijkt kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven in België. Zij blijft hameren op het feit dat zij nog inwoont bij haar echtgenoot en diens kinderen maar zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk vaststelt is een loutere samenwoning onvoldoende om te spreken van een beschermenswaardige gezinsrelatie.

De Raad wijst erop dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (“lawful and genuine marriage”, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

In casu heeft onderzoek evenwel uitgewezen dat het huwelijk tussen verzoekende partij en haar echtgenoot niet het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap voor ogen heeft, maar wel louter het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij. De verzoekende partij stelt wel dat zij nog steeds samenwoont met haar echtgenoot, maar zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk vaststelt heeft verzoekende partij noch haar echtgenoot de vaststellingen van het parket en het niet erkennen van het huwelijk omwille van schijnhuwelijk betwist. Zij hebben geenszins

geprobeerd om via de Familierechtbank het huwelijk alsnog te laten erkennen. De verwerende partij concludeert niet kennelijk onredelijk dat: *“Het huwelijk was enkel gericht op het verblijfsrecht van betrokkene, ZIJ had haar verblijfsvergunning bekomen, dus was er geen interesse meer om de erkenning van het huwelijk te bekomen.”* Thans betwist verzoekende partij dit wel, net omdat haar verblijf – datgene wat zij beoogde te bekomen – werd ingetrokken. Dat haar betwisting van het schijnhuwelijk aldus eerder bewerkstelligd werd door de intrekking van het verblijfsrecht draagt verder bij aan de correctheid van de motieven. Zo niet mag ervan uitgegaan worden dat verzoekende partij en haar echtgenoot wel degelijk eerder de vaststellingen inzake schijnhuwelijk zouden betwist hebben en naar de Familierechtbank zouden gestapt zijn. Door verklaringen van enkele van haar stiefkinderen voor te leggen die naar aanleiding van het onderzoek van het parket in december 2019 werden neergelegd, alsook verschillende foto's, slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen, gegrond op een diepgaand onderzoek naar de feitelikheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, waaruit blijkt dat het wel degelijk om een schijnhuwelijk gaat. Het loutere feit immers dat verzoekende partij een goede band zou hebben met de stiefkinderen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de enige werkelijke reden waarom zij het huwelijk is aangegaan te vinden is in haar betrachting een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij ook de relatie met de stiefkinderen in overweging genomen en geoordeeld: *“Wat betreft de familiale banden van betrokkene met haar stiefkinderen, beschikt de administratie niet over enige indicaties waaruit zou blijken dat betrokkene nauwe banden met de kinderen onderhoudt buiten het feit dat ze op hetzelfde adres woonachtig is.”*

Verzoekende partij legt een uittreksel van *“Samenstelling van het gezin op 08/07/2021”* voor waaruit blijkt dat op het adres nog twee stiefkinderen wonen, met name een stiefzoon geboren op 17/04/2003 en een stiefdochter geboren op 06/06/2006. Beide stiefkinderen zijn aldus respectievelijk 18 jaar en 15 jaar op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Het gaat aldus nog om één minderjarig stiefkind. De rest van de stiefkinderen zijn volwassen en de meesten al het huis uit.

De Raad wijst erop dat het EHRM reeds meermaals erop gewezen heeft dat de relatie tussen ouders en volwassen kinderen niet per definitie onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

In casu maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er tussen haarzelf en haar meerderjarige stiefkinderen een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat waardoor dit onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Wat betreft haar minderjarig stiefkind - vijftien jaar - wijst de Raad erop dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). In casu blijkt dat het minderjarig stiefkind ook samenwoont met diens vader en dat niet blijkt dat de vader niet de voornaamste zorgdrager is van het kind. Er blijkt aldus niet dat de bestreden beslissing het belang van het minderjarig stiefkind schaadt.

Verzoekende partij slaagt er met haar verwijzing naar haar stiefkinderen en het feit dat zij nog op hetzelfde adres woont als twee van haar stiefkinderen niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij dat: *“de administratie niet over enige indicaties waaruit zou blijken dat betrokkene nauwe banden met de kinderen onderhoudt buiten het feit dat ze op hetzelfde adres woonachtig is”*.

Ook waar verzoekende partij erop wijst dat zij samen met haar dochter op hetzelfde adres verblijft, gaat zij voorbij aan de bevindingen van de verwerende partij dat: *“Betrokkene is ook nog gezamenlijk gevestigd met haar dochter. Wat haar dochter betreft, ook voor haar heeft mevrouw het niet nodig geacht bewijsstukken voor te leggen, dit had uiteraard onderdeel kunnen uitmaken van ev. humanitaire elementen. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene kunnen we er enkel maar toe besluiten dat zij zelf de aanwezigheid van haar dochter in België niet als een humanitaire belemmering ziet voor het nemen van deze beslissing. Gezien de dochter intussen volwassen is, wordt zij alsnog zelf aangeschreven om haar humanitaire omstandigheden in overweging te kunnen nemen. Op zich hoeft het verblijf van betrokkene uiteraard niet gekoppeld te worden aan dat van haar intussen volwassen dochter. Niets sluit uit dat de volwassen dochter haar verblijf verder zet in België voor zover zij dit zou wensen en daartoe voldoende humanitaire redenen kan aanreiken. Betrokkene en haar dochter kunnen er natuurlijk evengoed voor kiezen van elders samen een nieuwe toekomst uit te bouwen, gezien het verblijfsrecht van mevrouw heden wordt beëindigd Op zich is dat de vrije keuze van mevrouw en de volwassen dochter en kunnen zij hun gezinsleven, naar gelang deze keuze, anders inrichten.”*

Inderdaad blijkt dat de dochter van verzoekende partij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing reeds 20 jaar was. Verzoekende partij betoogt slechts dat zij op hetzelfde adres woont als haar dochter, maar zij laat na met concrete elementen aannemelijk te maken dat er tussen haarzelf en haar volwassen dochter een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat die de gewone affectieve relatie overstijgt. De Raad kan de verwerende partij volgen dat – hoewel verzoekende partij daartoe de gelegenheid werd gegeven – zij de relatie met haar dochter geenszins aanhaalde als belemmering voor het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM bijgevolg niet aannemelijk.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.12. Waar verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing an sich geen verwijderingsmaatregel betreft zodat verzoekende partij de schending van deze bepaling niet dienstig kan opwerpen.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER